

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •
ILLUSTRADT MAGASIN

VINTER I KUNGSTRÄDGÅRDEN. — EFTER FOTOGRAFI.

22:DRÅ ÅRG.

DEN 2 JANUARI 1921

N:o 14

Foto Hagnell, Holmstad.

Carl Gustaf

CARL HEDERSTIERNA.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den 3 december 1920 beviljades efter uppnådd pensionsålder avsked åt överståthållaren i Stockholm J. O. Ramstedt. Samma dag utnämndes till hans efterträdare dittillsvarande landshövdingen i Hallands län, förutvarande statsrådet Carl Hederstierna.

Carl Fredrik Wilhelm Hederstierna är född på Torsjö i Höreda församling av Jönköpings län den 1 december 1861 som äldste son till dåvarande kaptenen, sedermera civilministern och landshövdingen Fredrik Ludvig Salomon Hederstierna och hans maka Elisabeth Lovisa Wilhelmina Eckhoff. Efter att år 1880 ha avlagt mogenhetsexamen vid Jönköpings högre allmänna läroverk kom han samma år som student till Uppsala, där han ägnade sig åt juridiska studier och år 1886 avlade juris utriusque kandidatexamen. Efter att därefter ha fullgjort vederbörlig tingssittning utnämndes han år 1888 av Svea hovrätt till vice häradshövding och inträdde därefter som tjänstgörande i nämnda hovrätt, där han 1893 första gången vart adjungerad, 1895 utnämndes till fiskal och 1898 till assessor. Hans mindre vanliga juridiska begåvning tilldrog sig snart uppmärksamhet och efter att år 1900 ha inkallats till tjänstgöring i nedre justitierevisionen, konstituerades han år 1902 som revisionssekreterare. Följande år utnämndes han till ordinarie revisionssekreterare och expeditionschef i sjöförsvarsdepartementet. I denna egenskap kvarstod han emellertid icke länge. Redan år 1905 utnämndes han nämligen till justitieråd för att följande år vid den Lindmanska ministärens bildande inträda i denna som kons. statsråd.

Under de över fem år Carl Hederstierna innehade detta ämbete — han kvarstod ända tills ministären Lindman i sin helhet avgick den 7 oktober 1911 — torde han icke ha inskränkt sig blott till handhavandet av de löpande ärenden och granskningsuppgifter, som närmast pläga ankomma på statsråden utan portfölj. Åtminstone var inom oppositionella kretsar den uppfattningen allmän, att Hederstierna utövade ett mycket betydande inflytande även på bestämmandet av regeringens politik i det hela och att han påverkat denna i strängt konservativ riktning. I själva verket är det icke osannolikt, att Hederstierna i den Lindmanska regeringen tillhörde vad man i England plägar kalla "the inner cabinet", den trängre krets, inom vilken rådslagningar närmast äga rum, när det gäller att bestämma kabinettets politik under vanskliga situationer. Att han annars i politiskt hänseende skulle tillhört den särskilt oförsonliga konservativa riktningen finnes det emellertid ej någon egentlig grund att antaga. Förmodligen har föreställningen härom uppstått på den grund, att det vid 1908 års riksdag föll på hans lott att å regeringens vägnar uppträda till försvar för vissa regeringsåtgärder, som vidtagits på den avgångne civilministern, dåmera generaldirektör Juhlins föredragning och att han vid detta försvar i ett par fall tillät sig nog så vågade grundlagstolkningar, bl. a. den, att konungen ej ägde avskeda förtroendeämbetsmän, som ej gjort sig skyldiga till tjänstefel, utan att tillerkänna dem hela lönen i pension, en doktrin, vilken, såsom Karl Staaff ej hade svårt att uppvisa, tillämpad på statsrådets ledamöter skulle leda till rena orimligheter. Det påstods för övrigt också, med vad rätt kunna vi icke säga, att det var Hederstierna, som författat försvaret för regeringens ståndpunkt i avseende på tolkningen av § 46 riksdagsordningen vid den konflikt med andra kammaren, som vid 1909 års riksdag ledde till hr Peterssons i Påboda utträde ur ministären. Av allt detta kan man förstå, att hr Hederstierna icke var någon persona grata hos vänsterpartierna, ehuru man även på detta håll nödgats erkänna hans klara huvud och hans synnerliga förmåga av redig och lätt fattlig främställning även av invecklade rättsfall. Med

detta förutfattade misstroende mot honom sammanhänge väl, att han icke redan 1912 vid ledigheten efter Robert Dickson utnämndes till överståthållare: i själva verket tjänstgjorde han som t. f. sådan under den tid av fem månader, som förföll, innan man i den nu avgångne överståthållaren fann den person man då ansåg lämpligare för den krävande posten.

Hederstierna utnämndes nu till ledamot av regeringsrätten; från sin statsrådstid medförde han ju alldeles särskilda förutsättningar för regeringsrådsämbetet. Efter tre år återvände han emellertid från regeringsrätten till högsta domstolen, där dock hans förnyade vistelse ej blev synnerligen lång: redan den 17 april 1916 utnämndes han till landshövding i Hallands län och ståthållare på Halmstads slott.

Under den tid av över fyra år Hederstierna var hövding i denna vårt lands konservativaste provins förvärvade han inom alla delar av sitt hövdingadöme och inom alla befolkningsskanser en popularitet, vartill man endast sällan finner motsycke. Hans klara praktiska förstånd, hans levande intresse för allt, som kunde vara till länets förmåga, vare sig det föll inom gränserna för hans ämbetsförvaltning eller icke, hans obegränsade beredvillighet att ställa sig till förfogande, när hälst det gällde att gagna och underlätta gamla eller nya företag av allmän natur, hans flärdrihet och anspråkslöshet i framträdandet voro allt egenskaper, med vilka han vann länsbefolkningens hjärtan. Den ena förtroendeposten skänktes honom också efter den andra — bland dem främst ordförandeplatsen i länets hushållningssällskap — och år 1917 valdes han även till en av länets representanter i andra kammaren, liksom han i år utsågs att vara lekmannaombud i kyrkomötet för Hallands-kretsen av Göteborgs stift. Det var ock med uttryck av saknad, som underrättelsen om hans befordran till överståthållare inom alla partiläger mottogs.

Som riksdagsman beredde Hederstierna de gamla motståndarne till vänster den ena angenäma överraskningen efter den andra. Det befanns, att han ingalunda var den förbenade och flinhardt reaktionär, som man i sin obekantskap med honom föreställt sig, och man förvånade sig över att i stället finna visserligen en konservativ man, men en konservativ, präglad av humanitet och humanism, till skaplynnat mera tillmötesgående än påstridig, i sin arbetsamhet och sin strävan att gagna en värdig ättling av sin för samma egenskaper utmärkte fader. I friskt minne är ännu det förträffliga inlägg, varmed han karaktäriserade den nya giftermålsbalkens betydelse och försvarade den mot dess belackare. "Principen är", framhöll han med rätta, "att lagen är skriven ingalunda för de lyckliga utan för de olyckliga äktenskapen, och lagens mening har varit, att söka rätta till de olyckliga äktenskapen, rätta till de förhållanden, som kunna rättas, försöka hjälpa hustrun, som hittills varit den misshandlade i äktenskapet, giva henne vissa rättigheter och försöka bereda henne en mera tryggad ställning i äktenskapet än hon hittills haft. När herrarne begära av lagen, att den skall fostra lyckliga hem, begära herrarna allt för mycket, ty det kan icke lagen giva, utan vad som kan begäras av lagen och vad som är meningen med lagen är, att den skall hjälpa till rätta i den mån det är möjligt, eller åtminstone hjälpa till en draglig tillvaro i de äktenskap, som äro mindre lyckliga eller mängden gång rent av olyckliga". Det var naturligtvis de riktiga synpunkterna.

Av Andra kammaren har Hederstierna varit vald till kanslideputerad och ledamot av första lagutskottet.

Sedan år 1887 är Hederstierna gift med Augusta Sofia Lovisa von Dardel, dotter av kabinettsskamarherren Fritz Ludvig von Dardel och hans maka friherrinnan Augusta Charlotta Silverschiöld.

NÄCKEN.

FÖR HVAR 8 DAG AV **BO BERGMAN.**

NÄGRA av hans kompositioner hade en gång i världen väckt intresse, men knappast utöver de trängre musik-kretsarna. Ett namn för den stora allmänheten blev han aldrig under sin livstid. Hans musik var tung, orolig och oklar. Det var som en bunden själ vändat sig och aldrig segrat över sig själv, som molnen slagit ihop ständigt tätare, ständigt envisare, så fort en blå glimt, en befriande melodi försökt arbeta sig fram. Och dock fanns denna glimt in i oändligheten bakom alltsammans — sade de som begrepo sig på sådant.

De väntade och väntade, och så en dag var han död. Ett par år därefter var han en bortglömd man. Han hade hört till de ensamma fåglarna, hade aldrig satt bo, levde och dog i en dublett med hyrda möbler, fattig och förkommen. Inga kända släktingar hade han heller vid sitt fränfalle; kvarlätenkapen, som mest bestod av böcker och notmanuskript, gick av en eller annan anledning till biblioteket i det läroverk, där han varit musiklärare, och stoppades undan på en hylla.

Men så hände det sig att det kom en ung man och började röra om på hyllan och bläddra i papperen. Han blev nyfiken, tog en lunta med sig hem och satte sig till pianot. Det var så den dödes suite "Näcken" upptäcktes. Den väckte uppståndelse. Den lever ännu och skall leva; först här har den gamle tonsättaren nått till befrielse och ett slags förklaring för försoning, och när han kallat sin komposition: "Näcken" har han tydligen använt sig av den gamla myten för att ge sitt livs bann, sin konstns makt, sin eviga längtan till "paradisets mänskensnätter" en symbol. Bland hans böcker fanns en sönderläst Stag-celius; det har tydligen varit hans älsklingsskald. Men hans tondikt slutar inte som ordrikten i förtvivlan. Ur allt det mörka och beklämmande — återigen en bunden själs vända — stiger till sist ljuset. Den undångömda musikläraren tangerar här i en lycklig stund de stora odödliga. Han triumferar över sitt liv. Var det därför han dog när han satt slutorden? Eller har han fallit ihop igen och gått in i mörkret utan tro på vad han dock till sist åstadkom?

Jag vet det inte lika litet som någon annan. Den man som hittade "Näcken" är min vän sedan många år tillbaka; han har ofta spelat stycket för mig. Det har blivit mig allt kärare ju mera jag trängt in i det och ju mera av mitt eget inre jag kunnat lägga in i det. All stor konst är inte bara outtömlig. Den kan också ta emot hur mycket som helst. Den har inga gränser. När min vän och jag sutto och talade om den döde och om det lilla vi kände av hans liv, hade vi egentligen bara några lösa anteckningar att hålla oss till — resten av dagboksblad eller vad det kunde vara. De funnos instuckna i manuskriptet till "Näcken", så att det föreföll sannolikt att de på något sätt hörde ihop med styckets uppkomst.

Hur mycket mer än en tonfantasi över Stagnelius-dikten var inte denna komposition! Det låg en hel historia bakom. Finns det någon utsöktare njutning än att låta tanken treva fram på de märkvärdiga vägar, som föra till en konstskapelse? Inga problem är roligare att söka lösa än konstnärsfantasiens, och nu var jag alltså eftervärlden och satt hos min vän och stirrade på dessa papperslappar kväll efter kväll, medan han spelade...

Se här vad det sod, stympat en del, med långa stycken bortrivna.

"Jag har fått ett brev i dag. Efter tio års tystnad har jag åter hört en röst som jag trodde för alltid död — för mig, och denna röst ber mig komma. Är det möjligt? Jag var tokig innan jag väl satt på tä-

get, kände mig som uppstånden från de döda, men nu när jag åkt i åtta, nio timmar inser jag mycket väl, att man bör vara försiktig med att tro på uppståndelsen. Ånej; det går inte så lätt.

Men jag vill i alla fall se henne en gång till. Hur ser hon ut nu? Hennes bruna hår, hennes härliga bruna hår har fått vitt i sig, hon var så genomskinligt blek förr i världen, ögonen som sneddade lätt mot tinningarna gävo henne en japansk stil, jag tyckte alltid att hon inte hörde hemma häruppe hos oss, utan hade blåst hit som en blomma från krysanterumlandet. Och så det bästa av allt: det var musik i henne. Inte bara i rösten, utan i alla rörelser. Hur är det med hennes musik nu? Det är det viktigaste.

Vilket öde också? Hon var en gång en liten drömprinsessa, och nu är hon en medelålders kvinna som regerar över en sinnesslöanstalt. Det är där jag skall söka upp henne. Brr! Jag gör mig alla möjliga hemska föreställningar om huvuden som pumpor, om stora utstående ögon, om fåniga skratt, och mitt upp i allt detta skall alltså hon gå, dag efter dag, år efter år skall hon gå där — det levande och växande bland allt detta som för alltid stannat i växten!

Är jag skulden till detta öde?

Ja och nej.

Nu har jag klart för mig hur hon måste se ut. Hon är slut. En skugga, men är inte jag det också? Två skuggor som längta att träffas en enda gång igen före den stora natten.

— — Jag kommer just nu ifrån henne. Ingen kan vara på en gång lyckligare och mera förödmjukad än jag. Lite löjlig har jag också blivit. Anstalten där hon residerar låg en bit utanför staden. Jag gick genom långa, dammkritiga, solstekta förstadsgator; det luktade malt från ett bryggeri, jag fick ont i huvudet, och hjärtat var tungt i bröstet på mig. Men så rann vägen ut på slätten, den stora sydsvenska slätten, och det började blåsa. Våldiga snöbergsmoln seglade däruppe; deras skuggor gled över gräset. Äntligen upptäckte jag en dunge med ett järnstaket omkring, och jag stannade vid grinden, kände hur pulsen slog i handen som vilade på låset, vågade inte gå in.

Till sist tog jag ändå mod till mig. Jag gick genom en liten vacker park; ingen människa syntes till. Allt låg öde och tyst som bundet av en hemlig förtrollning. Byggnaden var ett stort stenhus; i ett öppet fönster på nedra botten såg jag blommor och en vit gardin som fläktade ut och in. Beklämningen tog mig på nytt, när jag steg upp för trappan och möttes av en lång, mörk korridor, som blåste sin kyla i ansiktet på mig.

Men i korridoren kom hon.

— — Vi ha nu suttit och pratat i en timme som två gamla förståndiga människor. D. v. s. det är hon som är förständig och jag som låtsas vara det. Jag blir det aldrig. Jag är ett ohjälpligt barn. Vad jag känner mig tillplattad! Den lilla bleka flickan från mina studentår, den tysta idolen i hela min konst, har blivit en frisk och livsduglig kvinna med de klaraste och frimodigaste ögon och en guldklang i rösten som sjunger. Hon har gått över i en annan tonart. Men musik är det ännu i henne, gud ske lov. Och håret har knappt ett vitt stänk. Naturligtvis är jag glad över allt detta, och ändå, ändå... Ja, jag är löjlig. För så komiskt är jag beskaffad att jag ett ögonlick känner det hela som en tyst kritik gent emot mig och mitt. Hon triumferar. Hon har bett mig komma för att få visa hur bra det gått henne, sen vår lilla historia tog slut, och för att se hur jag har det.

Forts. å sid. 214.

Dr. JACOBO PEUSER,
Argentinas nye ministere
vid Svenska Hovet.

till New York och därvid besökte bl. a. Chicago och Minneapolis, de båda största och viktigaste centra för svenskarna i U. S. A. Man lämnar gamla Sverige och träder in i ett stort väldigt land, som icke påminner om det gamla "country". Där ha svenska män och kvinnor brutit nya vagar, slitit och knogat, blivit goda amerikanska medborgare, men samtidigt hållit fast med sina hjärterötter i den svenska jorden. Min bild gör inga anspråk att vara uttömmande. Där till var vår resa allt för kort. Och den goda, äkta svenska gästfrihet som strömmade oss till mötes, gav oss otvivelaktigt endast de jusa intrycken av våra landsmäns liv. Men starkt hade jag den förnimnelsen, att fastän en tredjedel av den svenska folkstammen flyttat utom våra egna rågångar, innebär denna väldiga avtappning av Sveriges befolkning icke enbart en förlust. Den innebär också en stor vinst för den svenska folkstammen genom den hedrande ställning våra landsmän arbetat sig fram till. De fattiga pojkarne och flickorna från Vämland, Småland och Dalarna ha arbetat sig framåt. Man må icke tro att de bara stå kvar som industri- eller jordbruksarbetare och tjäutare. Massor av våra landsmän intaga ledande ställningar inom det amerikanska

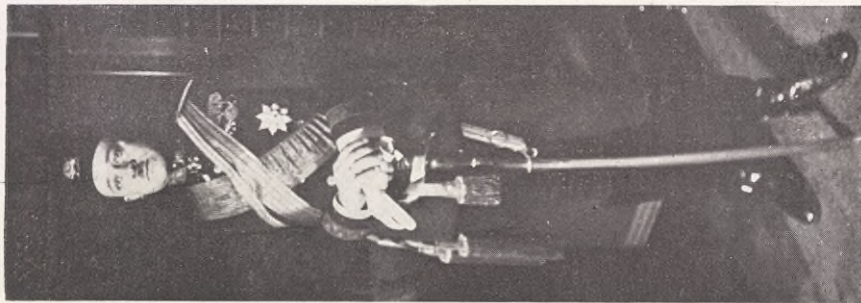
Forts. å sid. 215.

Konungen mottog den 17 dec. i högtidlig audiens på slottet nya, ämnde argentinske envoyén vid svenska hovet Dr. Jacob Peuser samt nyutnämnde persiske ministern vid svenska hovet envoyén Assad Khan, vilka därvid överlämnade sina kreditivbrev. Drottningen lämnade omedelbart därefter företräde till de båda ministrarne.

Under den resa, som skeppsfredaren Dan. Broström i egen-skap av chef för Svenska Amerika Linien i höstas företog till Förenta staterna jamte sin fru, blevo resenärens föremål för mycken hyllning från våra landsmän. Vi återgiva idag en bild från den ståtliga bankett å Palace Hôtel i San Francisco, som svenska klubben gav för dem i oktober månad. På Redis hemställan att till denna bild foga några ord om våra landsmän, skriver hr Broström:

Svenskarna i Amerika.

Jag kände mig stolt att vara svensk. Sådant är mitt huvudtryck av bekantskapen med våra landsmän, då jag för första gången korsade den amerikanska kontinenten en från New York till Seattle i norr, från San Francisco i söder tillbaka

Fot. Rahm, Stockholm
ASSAD KHAN, Persiens nye
minister vid Svenska Hovet.

T. h.:
BANKETT, GIVEN AV SVENSKA KLUBBEN I SAN FRANCISCO för skeppsfredaren, förutvarande stafsrådet Dan Broström med fru, vilka nyligen företagit en omfattande resa i Förenta staterna. Nederst en förstoring ur övre bilden av huvudbordet.

VÄRLDSPOSTKONGRESS I MADRID.

Världspostkongressen i Madrid, vilken började sina sammanträden den 1 okt, avslutades den 31 nov. Den svenska delegationen vid kongressen har utgjorts av generalpostdirektör Julius Juhlin, postdirektören i Västra distriktet Th. Wennqvist och postnotarien Gunnar Lager, vilka i dagarna återkommit till Sverige efter att under hemresan hava uppehållit sig i Paris och London, där underhandlingar ägt rum med de resp. ländernas postförvaltningar om ersättning till Sverige för posttransitering under krigsåren.

Vid kongressen voro 70 länder representerade, däribland även en del av de efter kriget nyupprättade staterna. Ryssland och några av de baltiska småstaterna hade icke sändt ombud. Arbetet, som präglades av en måttne iveren vilja till samförstånd, fortskred raskt. Icke mindre än 2,000 förslag debatterades. Av dessa voro de ekonomiska frågorna i ab-

UTFLYKT TILL SEVILLA.
främst general Wilkinson, England, mr Decoppert, dr. vid Intern. byrå i Bern, xx greve Colombi, Spanien, kongressens ordförande, och *generaldirektör Juhlin, Sverige.

T. h.:

FRÅN KONGRESSMÖTE I MADRID.

1. Generaldirektör Juhlin, 2. postdirektör Wennqvist och 3. sekreteraren Lager, Sverige.

Efter fotos.

Goda fotografier för omslagsvignetten

— genre och landskap — äro välkomna och honoreras vid införandet.

solut majoritet. Det viktigaste gällde höjningen av världspostot med 100 proc. Förslaget härom antogs av kongressen. På Sveriges förslag beslöts, att de internationella postavgifterna skola beräknas på grundval av guldvärdet. Postot för ett enkelt brev har sålunda fastställts till 50 centimes i guld. Kongressen antog likaledes det svenska förslaget om ändrade och enhetliga bestämmelser för betalning av posttransitjänst.

Då beslut till sist skulle fattas om platsen för nästa världspostkongress, vilken kommer att hållas år 1924, då världspostföreningen tyder 50 år, stannade kongressen i sitt val bland de ifrån en mängd olika länder inbjudna inbjudningarna vid Stockholm. Beslutet härom åtföljdes av stormande ovationer för Sverige.

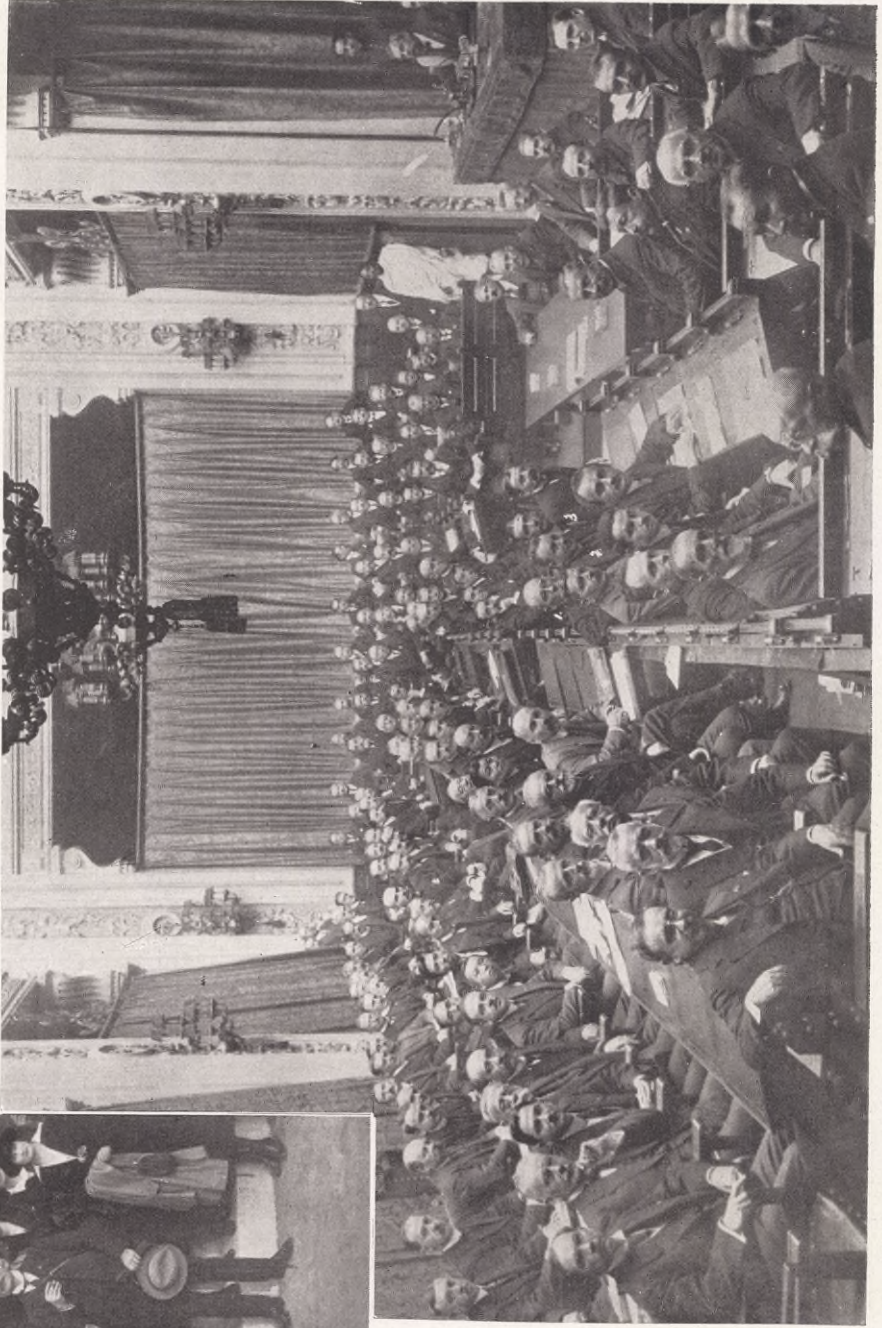

Foto. Bäckman, Svärdsjö. NYAVTÄCKT MINESSTEN I SVÄRDSJÖ ÖVER GUSTAV VASA.

400-årsminnet av Gustaf Vasas vistelse och vandringar i Dalarne har under höstens lopp högtidlighållits med minnesfäster på olika platser inom landskapet. Efter de tidigare fästligheterna i Rankhyttan och Örnäs ägde den 19 dec. en stor minneshögtidlighet rum i Svärdsjö med invigning av det i Prostparken i närheten av församlingens kyrka resta Gustaf Vasamonumentet. Under klockringning från kyrkan samlades ett tusental sockenbor kring minnesmärket, vilket efter ett stämmingsfullt högtidstal av konstnären G. Ankarcrona avtäcktes. Monumentet består av ett kummel oarbetade stenar, hämtade från den omgivande skogen, i detsamma en däri anbrakt huvudsten, vars ornamentering utförts av en ung bildhuggare från Svärdsjö by, Arv. Backlund. På eftermiddagen drog ett fackeltåg av bygdens ungdom till monumentet där hyllningstal hölls.

Forts. fr. sid. 211.

Inte så bra, kära väninna, det är sannt. Men jag kan också sätta mig på mina höga hästar!

— Det är skada att man skall vara så rikt begåvad, säger jag.

— Hur så? Hon skrattar.

— Annars skulle jag kanske kunna få en plats bland dina skyddslingar. De ha det åtminstone lugnt.

— De ha det ungefär som vi andra. Men de flesta äro snälla och glada. Och de göra mig glädje.

— Verkligen?

— Det är ju mitt livskall, tillägger hon enkelt. Jag har alltid tänkt att det inte duger, om det inte gör oss glada.

Hon vet inte hur rätt hon har. Men hon ser på mina ögon att jag lider, och hon räcker mig båda händerna.

— Stackars min vän, om jag kunde hjälpa!

— En gång bad du om hjälp, och då kunde inte jag.

Hon svarar inte. Vi gå tysta ut i parken. Jag har tagit hennes arm, och en skön trygg värme strömmar från henne till mig. De flesta av inhsingarna äro ute på fältet i arbete; ett par stycken äro dock ssyselsatta i trädgården med rensning. De resa sig och hälsa. Den ena, en yngling med fullkomligt klassiska drag, kommer fram och visar oss sin korg som är full av hopplockat ogräs. Jag förstår att han vill ha beröm. De ängsliga, blacka ögonen med sin hundblick betrakta min väninna. När hon säger ett par vänliga ord strålar hela ansiktet upp, och han dansar och hoppar av lycka.

Vad är det för makt hon har? Kan hon lösa och binda själar? Vi stå vid grinden, med slätten utanför. Hur väl hon passar ihop med detta ljusa, oändliga lugn och denna fria horisont, och jag som trodde att hon var en fånge själv! Det är som något lossnade inom mig också, och i denna stund är jag lycklig som hon. Ty hon kan hjälpa. Hon har fått något

av livets egen helande kraft, därför att hon gått segrande igenom det, därför att hon vågat och vunnit. Hon och allt omkring henne — de gröna markerna, de vita skyarna, de blå rökarna i fjärran, ljudet av en lie som slipas, ett tåg som blåser någonstans, bisurret i lindarna över våra huvuden — allt smälter ihop till ett enda stort adagio, en enda harmoni där jag också för en gångs skull får vara med, jag den ensamme, den utstötte.

Jag anar den musik som jag skulle vilja göra. Just nu skulle jag kunna göra den, tror jag. Men hur länge räcker det, och vad tjänar det till? Det skulle vara någonting om en förbannelse som lossnade, en förtrollning som bröts, en själ som frigjordes, hela naturen skulle sjunga med i denna frigörelse, skogarna och slätterna och de vilda strömmarna från bergen, allt skulle lägga sig till ro, spegla ljuset, ingenting mer begära än att få leva, ty livet skulle, vara paradiset...

Vi ta farväl. Ingen vet om jag ser henne mera men jag bär henne ändå med mig vart jag går. Att hålla hennes minne friskt är att göra livet självt till sin bundsförvant. Den som sutte hemma igen i sin håla, vid pianot! Jag måste leva i hundra år, annars! hinner jag inte med vad jag skall göra.

Så stod det på de papperslappar jag läste medan min vän spelade. "Näcken" blev den gamle tonsättarens sista och största skapelse. Det stod en kvinna bakom. Det gör det nästan alltid i den konst som lever — för det är ändå mest av oss män den skapas. Kvinnorna äro andra fioler. Det är inte jag som säger detta, utan min vän som slutat spela och börjat prata. En tung sommarnatt ser in genom de öppna fönstren, men ingen stjärna dansar som när Beatrice föddes. Två gamla näckar sitta och prata om ett paradis, medan stjärnor och strängspel sova och cigarröken lägger sig som en blå huva kring tinningarna. —

ELEKTRISK ÅNGPANNEANLÄGGNING VID WARGÖN. — Efter foto.

Vid den eldsvåda som år 1919 härjade Wargöns Sulfittfabrik och Pappersbruk nedbrann även ångpannecentralen. När denna skulle uppbyggas, kom den framsynta ledningen på den idén att låta ut föra en elektrisk ångpanneanläggning och en dylik blev även utförd genom Apparat-Aktiebolaget i Stockholm. Anläggningen består av 7 st. elektr. ångpannor om sammanlagt 20,000 hkr. Den elektr. strömmen, som här har en spänning av 10,000 volt nedföres i vattnet i ångpannorna genom elektrodor, som sitta i ångpannornas tak.

Genom vattnets motstånd överföres sedan den elektr. energien i värme, och återfinnes icke mindre än ca 97 % av den elekt. energien sedan i ångan i form av värme. "Uppeldning" av ångpannorna kan utföras på ca 10 minuter.

Bland andra fördelar med denna anläggning kan framhållas, att enbart för ångpannornas direkta skötsel inbesparas icke mindre än 17 man i jämförelse med den äldre ångpanneanläggningen, var-

till kommer att all personal för transport av kol m. m. bortfaller. I fråga om driftsäkerhet är den elektr. ångpanneanläggningen fullt jämgod med en vanlig ångpanneanläggning.

Forts. fr. sid. 212.

samhället. Det är icke blott inom handels, industriens och jordbrukets områden, våra landsmän gjort sig gällande, utan även inom administrationen och det kulturella livet intaga de ledande ställningar. Det ha icke fått sin plats genom arv från fädren. På solid grund vilar den genom deras eget arbete. Oriktigt vore väl att påstå att våra landsmän ej undgått att bli vad vi kalla amerikaniserade. Kampen för tillvaron, jaktet och pressen i arbetet — i mycket så skilda från våra förhållanden, för att ej tala om klimatets inflytande på människan, ha naturligtvis satt sin prägel på dem. En helt naturlig utveckling. Rent rörande är det huru våra dialekter bevarats. Även från landsmän i andra och tredje led får man höra den mest oförälskade vämländska och västgötadialekt. Vår härliga svenska sång hålles högt i ära. Det veta vi även här hemma genom Chicagokörens besök denna sommar.

Överraskande mång landsmän mötte jag, som ej varit hemma på 20, 30, ja 40 år. Jag mötte även andra generationens folk, högt uppe på åldersskalan. De talade utmärkt svenska. Dock hade de aldrig sett Sverige. Men ingen mötte jag som ej långtade till hembygden.

Bakom det amerikaniserade inslaget vila starka svenska strömningar hos svenskarna i Amerika.

Text till bild å sid. 224.

Stoftet efter Sveriges sändebud i Förenta staterna minister W. A. F. Ekengren vigdes den 1 dec. i Washington under synnerligen högtidliga former till den sista vilan.

Enligt gängse sed hade begravningssceremonielet fastställts av State Department. I sorgeshuset samlades utom de närmast sörjande ett stort antal begravningsgäster, däribland generalkonsul Lamm och vice konsul Kastengren från Newyork, generalkonsul de Goes från Chicago och konsul Wallerstedt från San Fransisco, representanter för Skandinavian American Foundation samt vidare de framstående personer, som i överensstämmelse med amerikansk sed åtagit sig att vara s. k. Honorary Pallbearers. Dessa voro Acting Secretary of State mr Davis, Frankrikes, Englands, Norges, Danmarks, Spaniens och Portugals

sändebud i Förenta staterna m. fl. Utanför sorgeshuset paraderade en bataljon infanteri och en skvadron kavalleri.

Under militärmusik utbars den i svenska flaggan höljda kistan och placerades på en kanonlavett, varefter processionen, företrädd av den paraderande truppen och Honorary Pallbearers, satte sig i rörelse mot St: John Episcopal Church, där jordfästningen ägde rum. Vid ceremonien närvaro presidentens maka mrs Wilson — president Wilson var av sjukdom förhindrad att infinna sig — amerikanska regeringens samtliga ledamöter, medlemmarna av diplomatiska kåren, ett stort antal senatorer samt högre amerikanska ämbetsmän m. fl. Efter akten fördes kistan i högtidlig procession till begravningsplatsen i Rock, Creek Park, samt insattes efter en av infanteriet avlossad trefaldig hederussalut i gravvalvet för att sedan genom amerikanska statens försorg på ett amerikanskt krigsfartyg överföras till Sverige. — Den stora tillslutning jordfästningsakten erhöll vittnade på ett oförtydligt sätt om den enastående popularitet minister Ekengren i livstiden åtnjöt både i egenskap av Sveriges representant i Förenta staterna och som enskild person.

Veckans Porträtt Galleri

återupptages så snart det är oss möjligt.

Till Hvar 8 Dags medarbetare

vidarebefordras genom redaktionens försorg endast oförseglade meddelanden, som icke strida mot vår tidnings intressen.

VAN DER NOOTHSKA HUSET — S:T PAULSGATAN 21 — STOCKHOLM.

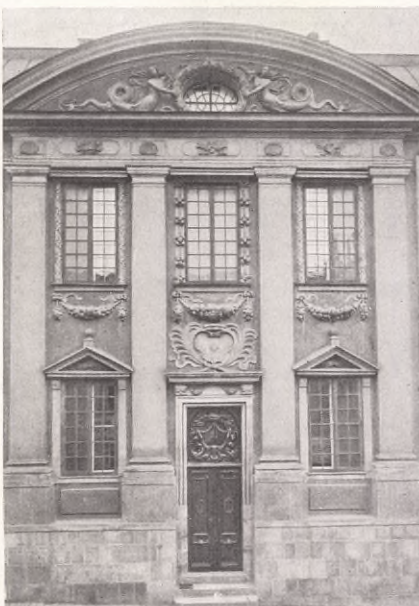
FÖR H. 8. D. AV **E. MALMBERG.**

Efter fotografier tagna för H. 8. D. av dess fotograf i Göteborg N. R. Allard.

För alla samlare och kännare av äldre konst och bokrariteter äro de av generalkonsul Jean Jahnsen i Stockholm, innehavaren av den stora guldsmeds- och juvelerarefirman C. G. Hallberg, hopbrakta samlingarne väl bekanta. Och detta icke enbart inom vårt land, bland vars mera betydande samlingar dessa intaga en av de allra främsta platserna, men även bland utlandets konstsamlare och kännare.

Däremot torde de Jahnsenska skatterna, inrymda i det underbara gamla Söderpalatset, vara så godt som okända även för huvudstadens allmänhet, och endast ett jämförelsevis fåtal lär ha någonsin sett en skymt därav.

Då H. 8. D. nu lyckats erhålla ägarens medgivande till en ingående fotografiering och beskrivning skall vårt återgivande härav säkerligen vinna våra läsares intresse.

fulla byggnader, och på det tidigare så förbisedda Södermalm uppförde flera av landets förnämsta slægter sina privatpalats.

Vid S:t Paulsgatan låg, utom det van der Noothska huset, även de Lindcreutska och Leijonstedtska palatsen.

Det dåtida Söder företedde en helt annan anblick än våra dagars. Mellan de praktfulla adelspalatsen lågo vidsträckta trädgårdar och öppna platser, kantade av låga kojor och uthuslängor. Man ser i Dahlbergs *Suecia Antiqua et Hodierna* huru "Palatium illustr. Dom. van der Nooth" reser sig majestätiskt över träden på Maria kyrkogård, som begränsas av några låga huslängor; i fonden avtecknar sig Mariabergens och en väderkvarn.

Det var på 1660 talet, som den från Brabant inflyttade Thomas van der Nooth uppförde huset, sannolikt efter ritningar av Ridarhusets och Bondeska palatsets (sedermera under många år Stockholms rådhus) arkitekt Jean de la Vallée.

Gustaf Upmark d. ä., som omnämner huset i sitt stora arbete "Die Arkitektur der

Överst: MITTELPARTI AV VAN DER NOOTHSKA HUSETS FASAD.

Mellerst: STORA ENTRÉEN. Nedre hallen.

Nederst: BILJARDDRUMMET med Axel Oxenstiernas skrivbord i. v. Taket i barock och väggarne klädda med gammal fransk brokadsammet i grönt och guld.

Sextonhundralets senare hälft är det svenska stormaktsväldets glansperiod — med drottning Kristina och Magnus Gabriel de la Gardie som högt lysande föredömen i prakt och njutningslystnad.

Med Karl XI:s reduktion försvunno rikedomarna och praktens, men de ståtliga boningar, som uppfördes stå kvar och vittna om vad som varit. Under tiden 1650—1680 tillkommo ett flertal av de ståtliga adelspalats, som ännu utgöra våra märkligaste arkitektoniska minnesmärken. Flertalet av dessa äro i Stockholm koncentrerade i staden mellan broarna och på Riddarholmen, men även på malmarna reste sig prakt-

NEDRE GALLERIET.

T. v. Pendyl med kandelabrar av guldbrons, Napoleon I:s gåva till en av sina gunstlingar. Väggarne äro täckta av blek rosasammet och visa en märklig, delvis unik vapensamling samt t. v. en gobelin från Tyresö.

Renaissance in Schweden 1530—1760*, och som ägnat husets arkitektur en ingående undersökning, anser att "såvitt ritningen ej omedelbart härstammar från Holland, kan man tänka på Jean de la Vallée". Av samma uppfattning är hovintendenten Gustaf Lincgren, vilken i S:t Eriks årsbok för år 1903 redo gör för husets öden och dess utseende vid tiden för generalkonsul Jahnsens förvärvande av detsamma. Redan i sin dåvarande djupa förnedring var byggnaden en blåd våra intressantaste och förnämsta byggnadsminnen från storhetstiden. Det utomordentligt vackra mittpartiet hade visserligen genom de stockholmska myndigheternas ovisa nit förlorat sin monumentala dubbeltrappa som hade samma ståtliga anordning som det gamla Bondeska palatsets, men i övrigt var den dekorativa utstyrseln i orubbat skick, med de måttfulla och förnåma omfattningarna kring fönsterna samt kartischen och barockgirlanderna.

UPPGÅNG TILL ÖVRE HALLEN.

Detta vackert och harmoniskt uppbyggda mittparti avslutas av en fris med pilgrimsmusslor och krigiska emblemer — hänsyftande på främlingen och krigaren — samt över denna fris en rundad fronton vari ses ett rundfönster, inramat av en barockkrans, uppuren

STORA BIBLIOTEKET.

Utom detta bibliotek finnes det s. k. Gustavianska biblioteket och det s. k. Grå biblioteket. I sin helhet utgöra dessa bokskatter Sveriges förnämsta privata bibliotek.

PARTI AV ÖVRE HALLEN.

av två liggande sjöjungfrur. Mittpartiet avdelas av fyra doriska pilastrar, som uppbära den kraftigt framspringande frisen och frontonen. Dessa pilastrar motsvaras i sidopartierna av lisener, vilken sedermera så vanliga anordning inom svensk arkitektur sannolikt här förekom för första gången — liksom takets anordning à la Mansard med vindskupor tidigare förekommit blott på det några år förut (1660) uppförda Bååtska huset (numera Frimurareordens hus).

bland de fyra sista hon adlade, innan hon lämnade Irån sig Sveriges krona.

År 1674 sändes van der Nooth, som samma år blivit friherre och fått sitt namn förvanskad till van der Noth, till Holland som envoyé, varefter han tillbrakte sina återstående år utom riket, till dess han som generalmajor och underkommendant i Stettin under denna stads belägring år 1677 dödades av en inkastad granat.

SALONG I FRU JAHNSONS VÅNING. Väggarne dekorering från äldre tider.

Huset i Stockholm uthyrdes redan i oktober år 1674 till den nyutnämnde holländske ministern Christian Constantin Rumph och efter änkefriherrinnan von der Noths död 1730 inköptes huset av C. C. Rumphs son Henrik Wilhelm Rumph, som efterträtt sin fader som holländskt sändebud i Stockholm. Där- emellan beboddes huset av ytterligare ett par represen- tanter för främmande länder, dels av den franske ge- santen, markis Guiscard och dels av den holländske ambassadören Willem van Haren.

Ännu en medlem av den med de svenska adliga familjerna befryndade släkten Rumph bebodde huset under den tid han representerade sitt land i Stock- holm, nämligen C. C. Rumphs son i andra giftet Char- les Rumph. Han försålde egendomen till sin efterträ- dare Ludvig van Marteville och när denne år 1757 lämnade gesantskapet sålde han huset till reformerta församlingen, som redan tidigare haft sin prediko- lokal förlagd där.

På 1770-talet förvärvades huset av grosshandlare J. C. Nentwig, som använde det både som bostad och fabrikslokal. Sedan har byggnaden gått i många händer och undergått många vidriga öden, tills den i det miserabla skick den befann sig år 1902 — då den ägdes av herr J. F. Rossander — hotades med full- komlig förintelse. Nämnade ägare anhöll om tillstånd att få riva det gamla vanvårdade huset och i stället få uppföra ett "storstadspalats", d. v. s. en 5-vånings hyreskasern.

Stockholm har med orubbligt lugn låtit så många av sina förnåma minnen från Sveriges storhetstid vika för "storstadspalats", men i detta fall uppväcktes en stark opinion mot detta nya vandalförsök och prof. Gustav Clason framlade för Stockholms stadsfullmäktige ett förslag att inköpa huset och härigenom bevara detta historiska minnesmärke — "ett av de ståtligaste och konstnärligt värdefullaste exempel i vår stad på en byggnadstyp, som går medelvägen mellan den tidens högadliga palats och det borgerliga patricierhuset, för

vars utveckling under senare hälften av 1600-talet och början av 1700-talet det helt visst varit normgivande."

Stockholms stadsfullmäktige behövde i detta fall ej göra någon uppoffring. Huset inköptes kort här- efter av gen:konsul Jean Jahnsson, som med tillhjälp av professor Clason, slottsarkitekten Agi Lindegren och stadsarkitekten Kasper Salin samt konstnären Vicke Andrén omdanade det gamla förfallna huset till Stockholms förnämaste privathotell. Förnämt icke blott i sina stora rena yttre linier, utan även i de pietets- fullt återställda interiörerna, där allt ursprungligt be- varats och med varsam hand bättrats och komplet- terats, och de rena luckorna utfyllts på bästa sätt med föremål av högt konstvärde från samma epok.

Så som byggnaden nu ter sig utgör den en den vackraste inramning kring en av Sveriges största och intressantaste konstsamlingar och hyser dess avgjort förnämsta privata, svenska bibliotek.

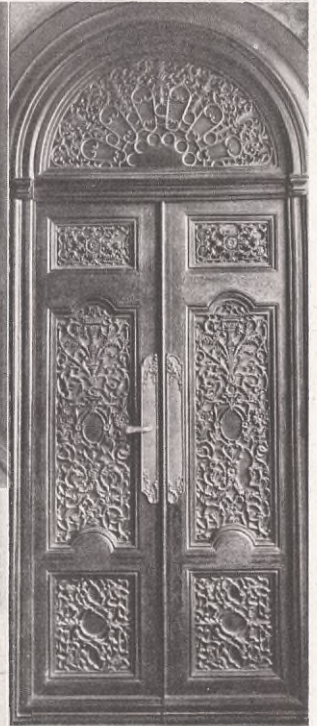
En bland de mera genomgripande förändringar av huset, som måst vidtagas var ordnandet av entrén. Efter den stora dubbeltrappans borttagande lades in en enkel trappa i vestibulens golv. Denna an- ordning kunde självfallet ej bibehållas, utan professor Clason uppgjorde ritningar till entréns anordnande, varigenom man medels en dubbeltrappa med balustrad av grön Kolmårdsmarmor kommer upp i själva vesti- bulen, som i övrigt är oförändrad med sina pilaster- indelade, marmorade väggar och sitt vackra stuck- tak. Plafonden i mitten, som saknades, har ersatts av en dekorativ och stilltrogen allegori av C. Wetter- strand och 1600-talsintrycket förstärkes väsentligt ge- nom de båda stiliserade Stenbocksporträtten från Sjö.

Den från vestibulen ledande dubbeltrappan och hela trapphuset är av synnerligen monumental och samtidigt harmonisk verkau, ståtlig i de stora linjerna, rik och elegant i detaljerna, och vackert framhävd genom en konstnärlig placering av dekorativa föremål.

Byggnaden inrymmer ett trettiotal rum, vart och ett intressant i sitt slag, och alla fyllda av konst-

skatter av högt värde. Man finner i denna enorma samling intet mindervärdigt, som eljes så lätt kommer med vid ett anhopande i denna oerhörda omfattning.

Till höger om vestibulen ligger först ett stort biljardrum med ett vackert barocktak och väggarna klädda med gammal fransk brokadsammet i grönt och guld. Här står bland en mängd intressanta möbler ett skåp med skrivklaff, som en gång tillhört Axel Oxenstierna och stått kvar på Tidö till mot 1800-talets slut, då det togs därifrån av auditör A. V. Montan, som under några månader var det historiska godsets ägare. Innanför biljardrummet ligger ett långt galleri med väggarna täckta

Överst:
INTERIÖRER FRÅN SILVERKAMMAREN med sin ursprungliga dekoration och Mariebergskakelugn. Rymmer utomordentliga samlingar. I det låga skåpet å mellersta bilden förvaras den numera största samling svenska porträt i kopparstick, litografi etc.

Till höger:
DÖRR I MUSIKSALONGEN.

Nederst:
MUSIKSALONGEN med en stor samling olika musikinstrument från skilda länder.

av blek rosasammet, på vilken är ordnad en rikhaltig och dyrbar vapensamling, som bland annat inom sig hyser en av David Casparsson Kohl för Karl X Gustaf förfärdigad ringkrage, utomordentligt vackert arbetad med riksvapnet omgivet av krigiska emblem samt bakpå en ryttarefäktning.

Kring kanten läses: "Carolus Gustavus D. G. Rex Svecorum etc. 1658". Denna pjäs är funnen och hemförd från Dresden.

Långväggens mitt täckes av en gobelin ur en svit framställande Josef i Egypten, vilken svit tidigare hängt på Tyresö och varav ännu en tapet finnes här.

En av de ståtliga rokokobyråarna är signerad av den världsberömda Riesener och den förgyllda möbelen är klädd med gamla Beauvaistapisserier

med motiv ur Lafontaines fabler efter mål-

INTERIORER FRÅN STORA SALONGEN OCH PORSLINSSALEN med Minerva i bakgrunden. De keramiska samlingar som förvaras här äro bland de allra största och värdefullaste i vårt land.

ningar av Oudry. På byrån å fondväggens mitt står det pompösa garnityr av pendyl och kandelabrar, som tillhört Napoleon I och av honom skänkts till markis Cenami, gift med den undersköna Mathilde d'Orozco, vilken senare som överstinna Montgomery-Cederhielm och friherrinna Gyllenhaal lyste och värmede vår kulna nord.

Innanför galleriet ligger matsalen, ett rum, som ej fanns i det gamla huset, den är av den nuvarande ägaren utbyggd på den forna gården och avpassad efter en stilfull skulpterad ekpanel, som generalkonsul Jahnson lyckades förvärva å ett gods i Normandie. Över den öppna spisen, som inkomponerats i det hela, sitter en av Vicke Andrén i trä skuren medaljong med kajsar Neros kraftiga och väl lustiga profil. Frisen mellan panelen och

det dekorativa taket utfylles med en lång svit svenska porträtt från 1700-talets mitt.

Till vänster om vestibulen ligger först det s. k. entrérummet med hel ekboisering och ståtligt barocktak i stucc. På långvägen står ett ovanligt förnämt 1600-talskåp i ebenholz och jakaranda och däröver hänger i en oval barockram ett intressant original av Ehrenstrahl föreställande Erik Dahlberg på äldre dagar.

Innanför detta rum ligger fru Jahnsons våning med salong, sovrum, kabinett och vinterträdgård.

Denna salong är ett mycket elegant rum i vitt och guld, vars dekorationer till stor del sutto kvar i huset sen forna tider och pietetsfullt återställts samt kompletterats.

Våningen en trappa upp inrymmer en stor musiksalong med ett bredvid liggande hörnkabinett samt stora salongen, porslinsrummet och ett mindre kabinett; på andra sidan trapphuset är en spegelsal, det stora biblioteket och den där innanför liggande silverkammaren.

Här är en verklig "embarras de richesse" att här försöka ett det kortaste omnämnande av alla de saker som förtjäna ett dylikt skulde leda till volymer.

Musiksalongen i sin pompöst dekorativa inredning omsluter en mycket rikhaltig och intressant samling olika instrument från skilda tider. I hörnkabinettet och porslinsrummet förvaras keramiska samlingar, vilka såväl kvantitativt som kvalitativt höra till de förnämsta i landet. Unika pjäser från Marieberg, ståtliga saxiska grupper, modellerade av Kendler, Sèvresporlin, däribland koppen med Louis XVI:s porträtt, vars pendang räknas till vårt Nationalmuseums dyrbarare pjäser och ursprungligen var en gåva till Gustaf III.

En samling thédosor upptager ensamt ett större monterkåp. Vidare sällsynheter från Delfft — de sex Düerrertallrikarna — Majolikafat (Urbino) etc.

I stora salongen förvaras i några monterbord en högst ovanlig samling dosor och preciosa, som omfattar föremål av största sällsynthet och dyrbarhet.

Om de rika och förstklassiga samlingarna i silverkammaren — som tydligen visa att de hopbragts av en verklig fackman på området — får den här införda bilden giva en föreställning. I det låga skåp, varpå en del av denna samling är placerad, förvaras den

numera största privata samling svenska porträtt i kopparstick, litografi etc.

Silverkammaren är det rum som bäst bevarat sin forna dekoration. Såväl de vackra väggdekorationerna som Mariebergskakelugnen hava egendomligt nog räddats undan den tidigare förstörelsen. Denna inredning har tydligen givits rummet under det ministern Ludvig van

Marteville var fastighetens ägare.

Han omdanade huset i enlighet med den då rådande smaken och stilen samt nedlade betydande summor på iordningställandet av den stora trädgården, som sträckte sig ända upp mot Mariabergen, och vars långa lindalléer och paviljonger funnos kvar långt in i senare tid.

Trots all den mångfald av förstklassig konst på alla områden inom detta verkliga privatpalats är dock biblioteket det som tilldrager sig det allra största intresset, ett intresse som även delas av ägaren och gjort det till ett skötebarn, som med sakkunnigt och hängivet bistånd av husets bibliotekarie utvecklats och kompletterats till en fullständighet, som eljes ej förekommer i privata samlingar.

I det stora biblioteket inrymmer konst, teaterhistoria, svensk dramatik, kultur- och litteraturhistoria, biografier och släkthistoria samt kostymverk, varav finnes en betydande samling av här i landet eljes okända arbeten.

Utom detta bibliotek ligger i vindsvåningen det gustavianska biblioteket, som omfattar sverisk vitterhet och skönlitteratur, varjämte här förvaras en samling arkeologiska arbeten och Birgittatryck samt ett raritetsskåp med ett flertal högst sällsynta saker. Dess utom ligger här uppe ännu ett stort biblioteksrum, fyllt med svensk historia och topografi samt ett mindre med stockholmiana.

Rummen i vindsvåningen ligga utefter en lång korridor, varav en del nu håller på att apteras till bibliotek för att hysa de ständigt växande bokskatterna.

De små gästrummen hava gamla dekorativa väggbeklädnader och små eleganta Mariebergskakelugnar krönta av en kartusch med tre kronor, vilka pjäser på Gustaf III:s tid insattes i frökenrummen på Gripsholm, men under Oscar I utbyttes mot kaminer.

Van der Noothska huset har fått en upprättelse, som det säkerligen ej vågade drömma om på den tiden man karvade tobak i dess praktgemak eller när de Deléenska tryckprässarna slamrade inom dess murar, och pojarna i den Åbomska skolan nötte dess trappor. Det har fått ett intresse av annan art än på den tiden då det räknades till Stockholms spökhäus, där

hemlighetsfulla makter drevo sitt spel, och där "Den sköna Melusina" hördes plaska i det igenmurade badrummet, vars dörr ingen vågade öppna. En myt som väl hade sin upprinnelse från dekorationen med sjöjungfrurna i frontonen, som ju utgjorde en stimulerande illustration till den under 1700- och 1800-talen så lästa och omtyckta sagan om "Den sköna Melusina".

E. Malmberg.

VINKÄLLAREN.

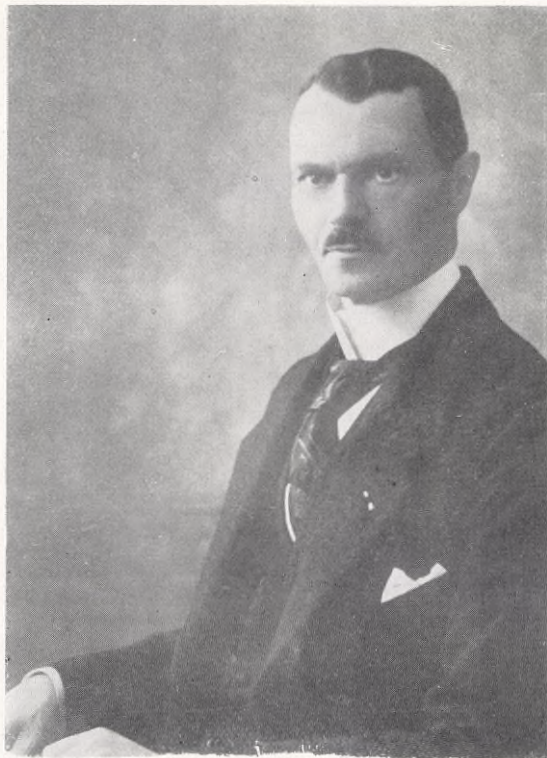

PRESIDENT MILLERAND nedlägger en jättekrans på de okända soldaternas gravar i Verdun. — Efter fotografier

Det vid "Bajonetternas skyttegrav" i närheten av Verdun resta storslagna minnesmärket, av vilket vi redan i ett föregående nummer återgävo en bild, avtäcktes med stor högtidlighet den 8 december i närvaro av Frankrikes president Millerand, fältmarskalkarne Foch och Joffre, Förenta staternas ambassadör i Paris, Wallace, amerikanska legationens högre tjänstemän

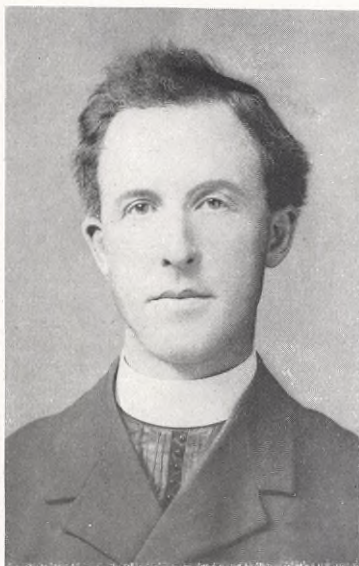
För att få ett slut på den blodiga striden mellan de irländska revolutionärerna, *sinn-feinarne*, och de engelska ordningsstyrkorna på Irland riktade för någon tid sedan den sinn-feinska rörelsens ledare pater O'Flanagan en inträngande vädjan till engelska regeringen att inleda fredsunderhandlingar med den på sin tid till president i republiken Irland utropade De Valera, vilken de senaste åren vistats i Amerika, där han bedrivit en omfattande propagandaverksamhet för den irländska upprorsrörelsen. Pater O'Flanagans hänvändelse har blivit resultatlös, i det att Englands statsminister Lloyd George förklarar att inga underhandlingar kunna upptagas med Devalera, enär detta skulle innebära ett engelskt erkännande av den irländska republiken.

Detta nummer har tillfölje helgen och de inskränkta möjligheterna till övertid måst slutredigeras före jul.

ÖVERBERGMÄSTAREN I DANZIG SAHM. Fristaten Danzigs förste senats-president. — Efter porträtt.

samt de närmaste anförvanterna till den för någon tid sedan vid en flygolycka omkomne amerikanske millionären Rand, som bekostat monumentet. Vid högtidligheten höll president Millerand ett anförande, vari han uttalade franska regeringens och folkets tacksamhet till donatorn samt gav uttryck åt Frankrikes starka fredsvilja.

DEN IRLÄNDSKE PRÄSTMANNEN PATER O'FLANAGAN vilken sökt märkländ ingripa i kampen mellan Sinn-Fein och Engelska regeringen.

Även om det gjorda medlingsförsöket sålunda misslyckats, tror man sig kunna förvänta en snar förbättring i förhållandet mellan Irland och England, sedan det i engelska parlamentet framlagda förslaget om homerule för Irland i sina viktigaste punkter gillats av både under- och överhuset och det endast återstår några oväsentliga meningskljaktigheter att utjämna, innan förslaget slutgiltigt antages och därefter får sin omedelbara sanktion av konungen. Det antages att beviljandet av homerule för Irland, med särskilda bestämmelser för det unionistiskt sinnade Ulster skall tillfredsställa majoriteten av det irländska folket och få det att avstå från sitt krav på republikens införande och skilsmässa från England

Gott Nytt År

tillönska vi våra affärs- och redaktionella förbindelser liksom vår läsekrets landet över.

HVAR 8 DAG

T. v.
MRS. WILSON, PRESIDENTENS GEMÅL, VID SVENSKA MINISTERNS BEGRAVNING I WASHINGTON.

T. h.:
PARIS NYE ÄRKEBISKOP, kardinalen monseigneur Dubois.

Efter fotografi

Efter fotografi

SVENSK EMMOYEN EKENGRENS BEGRAVNING under militär högtidlighet och med deltagande från Statsdepartementen och diplomatiska kåren m. fl. Kistan föres från S:t Johns kyrka i Washington — Efter fotografi. — Text å sid. 215.

INNEHÅLL: Överståthållare Carl Hederstierna (biografi och helsidesporträtt). — Persiens och Argentinas ministrar i Sverige. — Porträtt och bilder till dagskrönikan. — Van der Noothska huset i Stockholm. — "Näcken", novell av Bo Bergman.

Eftertryck av text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan användande av källan förbjödes vid sena påföljd. För berättelser och Historietter gäller ovidrigt förbud.